

Namítá-li proti tomu stížnost, že nechtěl zák. č. 189/19 ve znění zák. č. 295/20 tím, že převzal ustanovení §u 3 zák. č. 605/19, měniti právní postavení učitelů přikázaných na t. zv. školy menšinové, tím méně je zhoršiti a že proto nelze st-li odpírati nárok na subst. přídavek, který by měl za stejných okolností na národních školách, vydržovaných podle zákonů zemských, přehlíží, že zaručuje cit. zákonný předpis učitelům přikázaným podle zák. č. 295/20 na jinou školu sice posavadní místo služební, a vedle toho i příjmy, jež mají v posavadním působišti, že však nemá žádného předpisu, ze kterého by se dalo dovoditi, že má býti učitelům těm, byli-li přikázáni na uprázdněné místo při škole t. zv. menšinové, vyplácen vedle jejich řádných příjmů ještě přídavek substituční. Leč i kdyby bylo lze vyložiti znění §u 4 cit. zák. »Služební příjmy jejich (t. j. přikázaných učitelů) nesmějí býti menší než v posavadním působišti« co nejširěji a kdyby se tedy mohl zahrnouti mezi tyto příjmy i subst. přídavek podle čl. X., nebylo by lze dáti stížnosti za pravdu, ježto schází v případě st-lově esentiální předpoklad nároku podobného, t. j. zástupné vyučování na občanské škole v K.

A ježto konečně nál. tohoto soudu Boh. 4604, a 5119 se vůbec nezabývají otázkou, která jest předmětem dnešního sporu, dovolává se jich stížnost bezdůvodně a nemohlo k nim býti přihlíženo.

Č. 6759.

Státní zaměstnanci. — Vojenské věci: K výkladu předpisu § 26 zák. č. 288/1924 o právu státní správy požadovati zpět zaopatřovací požitky neprávem vyplacené.

(Nález ze dne 30. září 1927 č. 24.636/26.)

Věc: Max E. v K. proti ministerstvu národní obrany o vrácení přeplatků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.
Důvody: — — — — —

Ani proti výroku, že zaopatřovací požitky od 1. ledna 1925 pobíral stěžovatel neprávem, ani proti jejich zastavení koncem prosince 1924 nevzáší stížnost námitek žádných. § 24 zákona ze dne 27. února 1922 č. 76 Sb., o němž se žal. úřad opřel, stanoví, že nároku na výslužné nemá gážista, jehož roční příjem převyšuje 8.000 Kč.

Nss-u jest vycházeti z předpokladu stížností nepopřehého, že st-l neměl již dne 1. ledna 1925 vzhledem k ustanovení §u 24 cit. zák. na výslužné nároku. Mohl mu tedy žal. úřad již dne 1. ledna 1925 výplatu zaopatř. požitků zastaviti. Je-li tomu tak, byly st-li od 1. ledna 1925 poukazovány zaopatř. požitky, na které st-l již neměl nároku, byly mu tedy likvidovány neprávem.

Zákonem z 22. prosince 1924 č. 288 Sb., jímž změněny byly některé předpisy o zaopatř. požitcích voj. osob a pozůstalých po nich, ustanoveno bylo v §u 26, odst. 2, že byl-li zaopatř. požitek přiznán neb likvidován neprávem nebo částkou vyšší, smí se od příjemce požadovati vrácení částky, kterou přijal v dobré víře, pokud se týče takto vzniklý přeplatek sraziti s požitků nejvýše za uplynulou dobu 3 let od splat-

nosti požitků. Jest tedy dána zákonná norma, jež dovoluje požadovati zpět zaopatř. požitky vyplacené percipientovi neprávem a jež omezuje právo to jen ve směru časovém.

Z cit. ustanovení, zvláště z okolnosti, že se v něm výslovně uvádí přiznání zaopatř. požitků vedle likvidování, jest patrné, že pro právo zpětného požadování jest nerozhodno, zda šlo jen o nesprávnou výplatu zaopatř. požitků či přímo o rozhodnutí schopné právní moci o nároku percipientově. Rovněž je patrné, že ani dobrá víra percipientova, ani event. omyl úřadu, jenž požitky přiznal a k výplatě poukázal, není okolností, jež by právo státní správy na zpětné požadování vyplacených zaopatř. požitků vylučovala.

Slušelo proto stížnost, jež právě s těchto hledisek právo státní správy na zpětné požadování přeplacených zaopatř. požitků popírá, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 6760.

V o j e n s k é v ě c i : Jak jest provéstí zařazení akt. důstojníka, který vyšel z řad voj. gážistů mimo hodn. třídu?

(Nález ze dne 30. září 1927 č. 19.408.)

P r e j u d i k a t u r a : Boh. 6420/27 adm.

V ě c : Emil L. v Košicích (adv. Dr. Lad. Wopršálek z Prahy) proti ministerstvu národní obrany o přeřazení.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : St-I byl dnem 1. května 1924 z gážisty mimo hodn. třídy jmenován početním poručíkem a byl dnem svého jmenování přeřazen do požitků IX. hodn. tř. 2. plat. stupně se slov. výhodou. — Dne 26. ledna 1926 podal st-I rozklad, v němž brojil proti tomu, že jeho přeřazení se stalo na základě 2. odst. Šu 37 vlád. nař. z 20. prosince 1923 č. 10. Sb. z r. 1924, ač mělo se státi dle Šu 6 A 3 zák. z 19. března 1920 č. 195 Sb., a žádal, aby mu služ. doba byla propočítána dle tohoto posléze cit. předpisu a dle tohoto propočítání bylo provedeno jeho zařazení.

Nař. rozhodnutím vyslovalo mno, že žádosti st-lově nevyhovuje, poněvadž st-I byl z gážisty mimo hodn. třídu jmenován početním poručíkem dne 1. května 1924, tedy po 8. červnu 1922, a proto přísluší jej podle Šu 37, odst. 2. vlád. nař. č. 10/24 ke dni jmenování přeřaditi do požitků hodn. třídy podle služného dosaženého před jmenováním důstojníkem. Ustanovení Šu 6 A 3 zák. č. 195/20 se na st-le vůbec nevztahuje, poněvadž nebyl dne 1. ledna 1920 akt. důstojníkem z řad gážistů mimo hodn. třídy.

Stížnost podaná do tohoto rozhodnutí vytýká mu nezákonnost, vycházejíc z názoru, že ustanovení 2. odst. Šu 37 vlád. nař. č. 10/24, na jehož základě bylo st-lovo přeřazení provedeno, odporuje předpisům Š 6 A 3 zák. č. 195/20, jenž se sice dle svého znění vztahuje jen na ony osoby vojenské, které byly z gážistů mimo hodn. třídy jmenovány důstojníky již před účinností zák. č. 195, přece však, když cit. zák. č. 195/20 nemá ustanovení o tom, jakým způsobem jest prováděti pře-